

Katie Dreams

Karácsonyi csoda

A manók élete

Ha valaki azt gondolná, hogy a manóknak könnyű az élete, az igencsak téved. Nagy a sürgés – forgás egész évben, és szinte soha nincs megállás. Különösen igaz ez, ha közeleg a NAGY NAP. Bár ez még igencsak távol van a manók soha, de soha nem unatkoznak. Mindig kitalálnak valamit, és a tréfálkozás sem áll messze tőlük. Sőt! Egyenesen imádják, ha megtréfálhatják egymást. Így van ez most is. FÜRGE alig várja, hogy kieszelt csínytevésének valaki végre áldozatul essen. Nagy gonddal ugyan is azt eszelte ki, hogy elcseni barátai apró – cseprő dolgait, és jól eldugja. Persze tudta ő, hogy igazából nem helyén való, de micsoda móka! Mert visszaszerezni sem akárhogy lehet ám! Mindenképp valami feladatot kell végrehajtani érte. Persze nem kell nagy dolgokra gondolni, csupán egyszerűekre. Mint például két bukfenc a hóban, egy vidám ének, saját költésű versike, kis piruett a korcsolyával, vagy éppen az egyik rénszarvas megetetése. Manóéknál ezek semmiségnek számítottak, és mindenki szerette is ezeket. FÜRGE tehát várt a megfelelő alkalomra, és csak hegyez-

te apró manófüleit. Összedörzsölte tenyerét, amikor meghallotta, ahogy valaki éppen keresi valamijét.

– Hová lett a kesztyűm? – Kiáltott Bikfic, az egyik legkisebb.

– Hol a kedvenc sipkám? – Kereste kedvencét egy másik.

– Eltűnt a kedvenc pipám! – Dohogta Morgia.

– Merre van a labdám? – Kereste Pötty.

Fürge már – már megsajnálta Pöttyöt, és vissza is adta volna neki, ám ekkor sorra hallotta társait, amint keresnek valamit. Ekkor Poldi, a főmanó elkiáltotta magát:

– Megállj, Fürge! Tudom, hogy te csented el a csengettyűmet! Csak kerülj a szemem elé! Á! Hát itt vagy! – csípte nyakon Poldi. – Most pedig szépen megmondod hová dugtad el a dolgainkat!

– Én? – Rebegte halkan.

– Persze, hogy te! Ki más?! Te vagy a fő csínytevőnk!

– Na, jó! – Hajtotta le a fejét Fürge, aztán bátran kihúzta magát. – Akkor tudod, hogy visszaadom, de csak ha tesztek érte valami apróságot.

– Mégis miféle apróságot? – Nézett szúrós szemekkel Poldi, aki igazából nem is haragudott, mert soha nem tudott haragudni senkire. Közben a többiek is odasereglettek szép sorban, ott volt az összes manó.

– Hát, izé... ezt meg azt. – Tette maga elé a zsákot, amiben minden elcsent apróság benne volt. –

Akié a kezemben van, az csináljon két bukfencet!
Á! A labda!

– Az az enyém! – Kiáltott boldogan Pötty.

– Két bukfenc és máris a tiéd!

Pötty boldogan vetett két bukfencet, és máris a kezében volt kedvenc labdája. Közben Fürge tovább kotorászott a zsákban, és vígan mutatta föl az öreg pipát.

– Na, nem képzeled öcskös! Add csak vissza szépen! – Szólt Morga. – Öreg vagyok már a mókához!

– Egy versikét csak tudsz!

– Na, jó, de utoljára! „Messze száll a szánkó, csengettyűje csilingel. Itt van már a Télapó, ha közeleg a reggel.” Na, add csak ide gyorsan! – vágta rá Morga, hogy minél hamarabb visszakaphassa kedvenc pipáját.

Ez így ment mindaddig, míg mindenki vissza nem kapta, amit Fürge a zsákjába rejtett. Ami eleinte nehézkesen ment, végül igazi vidám móka lett, manónevetéstől volt hangos minden. Még Télapó is nagyokat kacagott, az egyes feladatokon. Arra gondolt, végül is egy kis móka senkinek sem árt, kell egy kis lazítás a sok munka közepette. Mikor mindenki visszakapott mindent, Fürge elégedetten nézett Poldira.

– Látod, mondtam, hogy jó móka lesz!

Poldi megsimogatta Fürge fejét, és mosolyogva bólintott.

